

О. Рыбак, асп.
КНУ імені Тараса Шевченка, Київ

ОСЛОЖНЕНИЯ В ИСПОЛНЕНИИ ПОРУЧЕНИЯ СУДА ИНОСТРАННОГО ГОСУДАРСТВА В ГРАЖДАНСКОМ ПРОЦЕССЕ

В статье исследуются виды затруднений в исполнении судебных поручений иностранных судов. Предложена классификация их видов, раскрываются особенности отказа от исполнения судебного поручения и неприятия к исполнению просьбы иностранного суда. Проанализирован соответствующий опыт стран континентальной и англо-американской системы права и судебной практики в решении указанного вопроса.

Ключевые слова: затруднения в исполнении судебного поручения, поручения суда иностранного государства, отказ от исполнения, отказ от исполнения в связи с невозможностью исполнения поручения.

O. Rybak, postgraduate student
Kyiv National Taras Shevchenko University, Kyiv

COMPLICATIONS IN THE EXECUTION OF THE LETTER OF REQUEST IN THE CIVIL PROCEEDING

The types of complications in the execution of letters of request (letters rogatory) of the foreign court are dealt with in the article. The classification is proposed, peculiarities of the refusal to effectuate a letter of request and suspension of the execution of the request of a foreign court are considered. The relevant experience of the countries with Continental and Anglo-American law systems and judicial practice in decision of this matter are analyzed.

Key words: complications in the execution of the letter of request, letter of request (letter rogatory), refusal to effectuate, failure to execute due to the inability to perform the letter of request.

УДК 351.711 (477)

В. Джарти, асп.
КНУ імені Тараса Шевченка, Київ

УПРАВЛІННЯ ОБ'ЄКТАМИ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАСНОСТІ: ПОГЛЯД ЧЕРЕЗ ПРИЗМУ ПРЕДМЕТА АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА

У статті зроблено спробу обґрунтувати адміністративно-правову природу управління об'єктами державної власності. Проаналізовано позиції вітчизняних авторів у питанні правового регулювання управління об'єктами державної власності, з'ясовано зміст категорій "управління" та "управління об'єктами державної власності", "предмет адміністративного права" та визначено в останньому місці суспільних відносин щодо управління об'єктами державної власності.

Ключові слова: управління, управління об'єктами державної власності, публічне право, приватне право, адміністративне право, господарське право, предмет адміністративного права.

Сьогодні проблематика управління об'єктами державної власності є предметом наукового пошуку представників різних галузей юридичної науки. Така ситуація лише на перший погляд виглядає втішною, оскільки начебто свідчить про міждисциплінарний підхід до вивчення названої проблематики. Проте, на наш погляд, це не так, адже для таких міждисциплінарних досліджень не закладено необхідних засад, бо нині все ще чітко не встановлено, так би мовити, "зону відповідальності" усіх "зацікавлених" у цьому питанні галузей права.

Метою даної статті є спроба довести необхідність включення до предмета адміністративного права суспільних відносин, пов'язаних з управлінням об'єктами державної власності. Для досягнення такої мети слід вивчити ставлення вітчизняних авторів до питання про правове регулювання управління об'єктами державної власності; з'ясувати зміст категорій "управління", "управління об'єктами державної власності"; проаналізувати сучасні підходи до проблеми розмежування приватного та публічного права; охарактеризувати предмет адміністративного права та визначити у ньому місце суспільних відносин, пов'язаних з управлінням об'єктами державної власності.

Варто зазначити, що найбільш гострі дискусії щодо правового регулювання управління об'єктами державної власності йдуть нині між представниками науки господарського, адміністративного та земельного права, кожен з яких розглядає названу проблематику виключно через призму своєї галузі права.

Так, теоретики господарського права наголошують, що предметом господарського права є суспільні відносини, котрі виникають у сфері господарювання щодо безпосереднього здійснення господарської діяльності

та/або організації/керівництва такою діяльністю, характеризуються особливим суб'єктним складом, а також поєднанням організаційних та майнових елементів. Одним з видів господарських відносин називаються ті, що виникають у зв'язку з загальним управлінням фондом державної власності та господарським управлінням його окремими частинами [1, с. 26, 157-158].

У свою чергу представники науки адміністративного права апелюють до того, що предмет адміністративного права складають групи однорідних відносин, які формуються **у ході державного управління економічною, соціально-культурною та адміністративно-політичною сферами** (виділено нами – В. Д.), а також реалізації повноважень виконавчої влади, делегованих державою органам місцевого самоврядування, громадським організаціям та деяким іншим недержавним інституціям [2, с. 71]. Виділена нами теза підтверджує, що вчені включають у предмет адміністративного права управлінську діяльність, яка здійснюється Кабінетом Міністрів України, Міністерством економіки України (зараз – Міністерством економічного розвитку та торгівлі України), Фондом державного майна України, у тому числі з питань управління об'єктами державної власності [3, с. 14-15, 104].

Дослідники земельного права теж переконані, що норми їх галузі права покликані регулювати і окремі питання управління спеціальним об'єктом державної власності – землею. Так, наприклад, О. Г. Бондар стверджує, що земельними відносинами є вольові суспільні відносини з приводу землі як основного національного багатства, як особливого об'єкта речових та зобов'язальних прав, як об'єкта і засобу господарювання й здійснення інших видів суспільної діяльності та як об'єкта державного управління і охорони [4, с.52].

Така ситуація створює широкий простір для наукової творчості, але, на наш погляд, негативно позначається на сфері правотворчості, оскільки український законодавець, не маючи відповідного досвіду у розробці нормативних актів з питань управління об'єктами державної власності, змушений орієнтуватися на правову доктрину, позбавлену, як можна переконаватися, будь-якої єдності та цілісності у названій сфері. Щонайменше представники трьох галузевих юридичних наук "претендують" на зазначену проблематику, досліджуючи її з принципово різних позицій. Отже, виникає питання: і які з того вийдуть нормативні акти?!

Тож надзвичайно актуальною уявляється проблема чіткого визначення юридичної природи управління об'єктами державної власності та встановлення базової галузі права, норми якої б закладали правове підґрунтя для цієї діяльності.

Варто зазначити, що досі нечастими були спроби з'ясувати юридичну природу названого виду управлінської діяльності. Здебільшого дослідники констатують господарсько-правову сутність названих правових утворень, не даючи необхідних пояснень. Окремо слід виділити дослідження О. М. Іваненко – шляхом з'ясування особливостей норм адміністративного права та методу його регулювання авторка намагається дати відповідь на питання про юридичну природу норм, якими регулюється порядок управління корпоративними правами держави. На підставі отриманих результатів зроблено висновок, що нормами адміністративного права регулюються ті суспільні відносини, у межах яких відбувається функціонування управлінських інститутів публічної влади щодо створення умов для реалізації та захисту прав і свобод громадян у господарській діяльності. Дослідниця стверджує, що обов'язковими учасниками адміністративних правовідносин у сфері господарювання мають бути органи державного та самоврядного управління (управлінські інститути публічної влади), посадові та службові особи. Їх діяльність має реалізуватись шляхом використання приписів (встановлення обов'язків), встановлення заборон, надання дозволів [5, с. 41-42].

Але таке пояснення принципово не розв'язує існуючої проблеми розмежування адміністративних та господарських правовідносин. Суб'єктний склад відповідних правовідносин далеко не завжди дозволяє провести межу між адміністративним та господарським правом, оскільки, наприклад, органи виконавчої влади, вступаючи у взаємовідносини з суб'єктами господарювання, можуть діяти як примусово, так і на диспозитивних началах, причому в останньому разі їх дії можуть регулюватися нормами обох галузей права (орган виконавчої влади укладає адміністративний договір: регулювання здійснюється на підставі норм адміністративного права. Орган виконавчої влади передає в оренду державне майно: регулювання здійснюється на підставі норм господарського права).

Отже, з огляду на викладене, очевидно є необхідність пошуку більш досконалих критеріїв розмежування адміністративно-правового та господарсько-правового регулювання суспільних відносин, які виникають у сфері управління об'єктами державної власності. У даному випадку вважаємо за необхідне особливо підкреслити, що мова йде саме про розмежування відносин, оскільки, на наш погляд, сфера управління об'єктами державної власності перебуває під одночасною дією різних правових утворень, а тому необхідно знайти чіткі та зрозумілі критерії розмежування останніх. Викладене набуває особливої актуальності у сфері адміністративного та господарського

судочинства, де досі тривають гострі дискусії з приводу розмежування відповідних юрисдикцій.

Гадаємо, що насамперед слід розкрити зміст базової категорії "управління". Під управлінням у науці розуміється: функція суспільної праці, зміст якої складають особливі відносини між людьми на правовій або організаційній основі [6, с.22]; здійснення цілевстановлюючого, організуючого і регулюючого впливу на спільну (колективну) діяльність людей з метою ефективного досягнення визначених результатів відповідно до реальних суспільних потреб [2, с. 56]; діяльність, яка за своїм змістом є впорядкуванням взаємодії певної множини елементів [7, с. 17], тощо.

Як бачимо, кожний автор по-своєму формулює поняття управління, пристосовуючи до потреб та специфіки відповідного дослідження. Проте усі визначення об'єднує той факт, що управління являє собою діяльність, яка відбувається не у свавільному порядку, а на підставі відповідних соціальних норм, які, у свою чергу, диференціюються залежно від сфери прояву управління. Так, якщо ми будемо вести мову про управління у межах невеликої соціальної групи, то це будуть переважно норми моралі; основу ж державного управління, зрозуміло, закладатимуть вже норми права.

Розмірковуючи про взаємозв'язок управління та права, В. Б. Авер'янов писав, між названими соціальними інститутами необхідно бачити певну функціонально-цільову близькість, яка, на його думку, проявляється у наступному: по-перше, як управління, так і право спрямовані в кінцевому підсумку на забезпечення чіткої організації, необхідної впорядкованості суспільного життя; основою функціональної близькості цих явищ є спільна для них соціально організуюча роль. Виконуючи її, управління та право органічно взаємодіють і певним чином доповнюють одне одного; по-друге, як управління, так і право прямо пов'язані з категорією владарювання, що трактується як здатність втілювати у життя пануючу в певних суспільних умовах волю. Справді, маючи державно-владну природу, з одного боку, право виражається у нормативно-правовій системі, оскільки державна воля не може не бути виражена як закон (у широкому розумінні цього терміна), що має державний захист, включаючи також і заходи державного примусу. З другого боку, зазначена природа управління безпосередньо реалізується в самій виконавчій діяльності держави, точніше – її відповідних органів [8, с. 18]. Учений наголошував на тому, що управління перебуває в органічній єдності з правом у цілому, з усією системою його галузей. Тобто здійснення державного управління неможливе поза правом, без застосування правових засобів у процесі управління, без використання правової форми у межах окремих його функцій, стадій та процедур [8, с. 18].

Необхідність заснованості державного управління взагалі та державного управління об'єктами державної власності зокрема на нормах права прямо впливає і з положення ч. 2 ст. 19 Конституції України [9] – органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України. Розвиваючи наведену думку, зазначимо, що у Конституції України, як, до речі, і у цитованих працях, не вказано на підставі яких саме норм права може (повинно) здійснюватися управління. У цьому плані можливі варіанти: виключно на підставі норм публічного права або на підставі норм публічного та приватного права одночасно.

Як вже йшлося вище, нині у юридичній літературі чіткої відповіді на поставлене питання все ще немає, адже вітчизняні автори все ще з певною пересторогою

ставляться до досліджуваної проблематики, оскільки не розроблено чітких критеріїв розмежування названих правових утворень, що, відповідно, не дозволяє визначитися і з правовою природою норм, покладених у підґрунтя державного управління. Однак відповідь має бути знайдена, адже у сфері державного управління насправді виникають, змінюються та припиняються діаметрально протилежні відносини – приватні та публічні, які мають бути чітко диференційованими.

Висновок, що у сфері публічного управління знаходять прояв як публічні, так і приватні правовідносини, вже давно обґрунтований європейськими науковцями. Так, наприклад, Г. Бребан писав, що діяльність суб'єктів державного управління є надзвичайно різноплановою, пов'язаною з виконанням значної кількості різноманітних функцій, що обумовлює її регулювання не лише нормами адміністративного права [10, с. 30-31]. З огляду на це, гостро стоїть питання про пошук критеріїв розмежування норм публічного (адміністративного) права та норм приватного (цивільного, господарського) права, на яких заснована діяльність суб'єктів державного управління взагалі та суб'єктів державного управління об'єктами державної власності зокрема.

У тих випадках, коли вітчизняні автори намагаються вирішити поставлене завдання, вони роблять це шляхом аналізу відповідних правовідносин і обґрунтовують висновок про правову природу норм, якими ці правовідносини регулюються. Так, наприклад, деякі вчені стверджують, що публічно-правові (адміністративні) відносини характеризуються наступними ознаками: обов'язковою участю у цих відносинах суб'єкта, який наділений публічно-владними повноваженнями; підпорядкованістю одного учасника публічно-правових відносин іншому – суб'єкту владних повноважень; імперативністю публічно-правових відносин, яка пов'язується з можливістю виникнення та реалізації прав, обов'язків осіб, виконання владних повноважень лише у спосіб та у випадках, передбачених законом; домінуванням публічно-правового інтересу у цих відносинах [11, с. 103-105].

Проте ці ознаки мало чим допоможуть нам у разі, якщо ми через їх призму спробуємо з'ясувати юридичну природу норм, покладених, наприклад, у підґрунтя правовідносин, пов'язаних з приватизацією об'єкта державної власності. Показовими у цьому плані є матеріали судової практики, напрацьованої господарськими судами. Так, відповідно до Постанови Пленуму Верховного Суду України від 24.10.2011 р. "Про деякі питання підвідомчості і підсудності справ господарським судам" господарські суди на загальних підставах вирішують усі спори між суб'єктами господарської діяльності, а також спори, пов'язані з приватизацією державного та комунального майна (крім спорів про приватизацію державного житлового фонду), у тому числі спори про визнання недійсними відповідних актів органів місцевого самоврядування та органів приватизації, а також спори зі справ, що виникають з корпоративних відносин [13].

Очевидно, що положення Постанови з наведеними вище ознаками публічно-правових (адміністративних) відносин не узгоджуються. З позиції вказаних вище вчених [Див. : 11], відносини з приводу приватизації об'єктів державної власності є публічно-правовими, оскільки володіють всіма ознаками останніх. А Пленум Вищого господарського суду України, як бачимо, стоїть на іншій позиції. Отож питання про правову природу правовідносин, що виникають з приводу державного управління об'єктами державної власності, залишається відкритим.

Викладене підтверджує, що нині в українській юриспруденції немає чітких та адекватних потребам практики правозастосування критеріїв розмежування норм

приватного та норм публічного права, що унеможливує й розмежування управлінської діяльності, яка реалізується суб'єктами державного управління. Але це не означає, що такі критерії відсутні у принципі. Вони є, проте шукати їх потрібно в європейській юридичній, зокрема німецькій науці та практиці, де вони вироблені вже доволі давно.

Німецькими вченими розроблено кілька теорій розмежування приватного та публічного права. Вибір конкретної з них обумовлений особливостями сфери або предмета регулювання, які піддаються аналізу. Особливий інтерес у нас викликають дві теорії: теорія переважного права та двоступенева теорія.

Сутність теорії переважного права полягає у тому, що норми права первісно створюються або для потреб суб'єктів публічного права, або для потреб суб'єктів приватного права. Відповідно, до норм публічного права зараховуються ті норми, які покладають обов'язки або надають права суб'єктам публічного управління (органам виконавчої влади, органам місцевого самоврядування, їх посадовим і службовим особам тощо). Решта норм, відповідно, являють собою норми приватного права [13, с. 12; 14, с. 26-27]. З'ясування правової природи норми права, відповідно до цієї теорії, відбувається двома послідовними кроками: 1) спочатку виокремлюється норма, яка підлягає аналізу, а вже потім 2) встановлюється коло суб'єктів, які мають право (зобов'язані) діяти на підставі цієї норми.

Іншою, доволі важливою для нашого дослідження теорією розмежування приватного та публічного права, є двоступенева теорія. Її сутність впливає із складного характеру правовідносин, які виникають, змінюються та припиняються у сфері публічного (державного) управління. Відправною точкою цієї теорії є два основні положення: суб'єкти публічного управління можуть виконувати покладені на них обов'язки також і у приватно-правовій формі; суб'єкти публічного управління можуть втілювати у життя публічно-правові рішення за допомогою приватноправових дій, заснованих на положеннях цивільного права.

З викладеного стає очевидним існування таких правовідносин, в яких мають місце як публічно-правові (адміністративні), так і приватноправові елементи.

Двоступенева теорія дозволяє розмежувати певні правовідносини (а з ними і норми права) залежно від рівнів прийняття рішення: на першому рівні завжди відбувається формулювання публічно-правового рішення, на другому – суб'єкти публічного управління можуть приймати як публічно-правові, так і приватноправові рішення.

Отже, з викладеного можна зробити висновок, що до норм адміністративного права будуть належати ті норми права, які уповноважують виключно суб'єктів державного управління до прийняття рішень у сфері користування, розпорядження та володіння об'єктами державної власності. Решта норм права, що мають місце у цій сфері, є нормами приватного (господарського) права. Повертаючись до прикладу з приватизацією об'єкта державної власності, можна стверджувати, що норми адміністративного права регулюють ті управлінські відносини, які виникають на першому рівні, тобто там, де формується публічне рішення про можливість приватизації певного об'єкта державної власності. Формою такого рішення буде адміністративний акт, представлений, наприклад, розпорядженням Уряду. Решта суспільних відносин, які виникатимуть у цій сфері, наприклад, щодо формування ціни об'єкта та його продажу, складатимуть об'єкт регулювання норм приватного (господарського) права. У цій частині суб'єкти публічного управління діятимуть як звичайні суб'єкти приватного права.

Зроблений висновок щодо наявності у сфері державного управління об'єктами державної власності суспільних відносин, які підпадають під регулювання норм адміністративного права, спонукає до необхідності перегляду існуючої концепції предмета адміністративного права. Тому варто зупинитися на цьому детальніше.

Предмет адміністративного права складає: широкий комплекс суспільних відносин, які виникають у процесі реалізації функцій державного управління, у зв'язку із здійсненням широкої та різноманітної виконавчої та розпорядчої діяльності [15, с. 22]; сукупність правових відносин, що складаються у сфері публічного (державного і громадського) управління [16, с. 35]; відносини, які виникають у результаті владної виконавчо-розпорядчої діяльності публічної адміністрації щодо виконання адміністративних зобов'язань, пов'язаних із здійсненням публічного управління; наданням адміністративних послуг; реалізацією відповідальності публічної адміністрації за неправомірні дії або бездіяльність; притягненням суб'єктів суспільства до відповідальності за порушення встановлених публічною адміністрацією правил [17; 18] тощо.

Як бачимо, головний акцент учені роблять на тому, що предмет адміністративного права утворюють здебільшого суспільні відносини управлінського характеру, які складаються між суб'єктами державного управління (публічною адміністрацією) та приватними особами. Але в такому разі за межами предмета адміністративного права залишаються суспільні відносини, у рамках яких відбувається управління об'єктами державної власності, тобто діяльність, пов'язана з прийняттям рішень щодо розпорядження об'єктами власності. Особливість даних відносин, у порівнянні із згаданими вище, полягає у тому, що вони доволі часто виникають, змінюються та припиняються у межах системи "суб'єкт управління – об'єкт державної власності", тобто у них відсутній традиційний контрагент суб'єкта публічного управління, представлений або фізичною особою, або іншим суб'єктом публічної влади. Подібний висновок, безумовно, виходить за межі традиційного розуміння категорії "суспільні відносини", проте, з іншого боку, очевидним є те, що діяльність суб'єктів публічного управління щодо вирішення юридичної долі об'єктів державної власності повинна регулюватися нормами адміністративного права, а раз так, то подібні, так би мовити, "усічені" суспільні відносини мають бути включені до змісту предмета адміністративного права. Хоча, звичайно, викладене не означає, що у даній сфері неможливе існування "повних" адміністративно-правових

відносин, тобто таких, у межах яких відбувається комунікація щонайменше двох суб'єктів права.

Таким чином, обґрунтованою є потреба суттєво змінити зміст предмета адміністративного права, зокрема ввести до нього суспільні відносини щодо управління об'єктами державної власності. Звісно, цей крок спричинить часткове звуження предмета господарського права. Однак такі зміни у підсумку сприятимуть розв'язанню проблеми розмежування юрисдикцій адміністративних та господарських судів.

Список використаних джерел

1. Вінник О. М. Господарське право / О. М. Вінник : курс лекцій. – К. : Атіка, 2004. – 624 с.
2. Адміністративне право України. Академічний курс : підручник: у 2-х т. / ред. колегія: В. Б. Авер'янов (голова). – К. : Вид-во "Юрид. думка", 2004. – Т. 1. Загальна частина. – 2004. – 584 с.
3. Адміністративне право України. Академічний курс : підручник: у 2 т. / ред. колегія: В. Б. Авер'янов (голова). – К. : Вид-во "Юрид. думка", 2005. – Т. 2. – 624 с.
4. Бондар О. Г. Земля як об'єкт права власності за земельним законодавством України : дис. ... канд. юрид. наук / 12.00.06 / Олександр Григорович Бондар. – К., 2005. – 222 с.
5. Іващенко О. М. Адміністративно-правове регулювання корпоративних прав держави : дис. ... канд. юрид. наук / 12.00.07 / Ольга Миколаївна Іващенко. – К., 2008. – 189 с.
6. Коваль Л. В. Адміністративне право: курс лекцій / Л. В. Коваль. – К. : Вентурі, 1996. – 208 с.
7. Державне управління: проблеми адміністративно-правової теорії та практики / за заг. ред. В. Б. Авер'янова. – К.: Факт, 2003. – 384 с.
8. Державне управління в Україні: навч. посібник / за заг. ред. В. Б. Авер'янова. – К. : Видавництво ТОВ "СОМІ", 1999. – 266 с.
9. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
10. Брэнан Г. Французское административное право: пер. с фр. / под ред. и со вступ. ст. С. В. Боботова. – М.: Прогресс, 1988. – 488 с.
11. Основи адміністративного судочинства та адміністративного права: навч. посібник / за заг. редакцією Куйбіди Р.О., Шишкіна В.І. – К.: Старий світ, 2006. – 576 с.
12. Про деякі питання підвідомчості і підсудності справ господарським судам : Постанова Пленуму Верховного Суду України від 24.10.2011 р. № 10 [Електронний ресурс] // Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/v0010600-11>.
13. Stefen Detterbeck Allgemeines Verwaltungsrecht mit Verwaltungsverfahrenrecht. 9. Auflage. Verlag C.H.Beck München, 2011. – 680 s.
14. Мицкевич Л. А. Основы административного права Германии: монография / Л. А. Мицкевич. – Красноярск: КрасГУ, Изд-во "Универс", 2002. – 181 с.
15. Административное право Украины. – 2-е изд., перераб. и доп. [Учебник для студентов высш. учеб. заведений юрид. спец. / Ю. П. Битяк, В. В. Богущкий, В. Н. Гарашук и др.]; под ред. проф. Ю.П. Битяка. – Х. : Право, 2003. – 576 с.
16. Колпаков В. К. Адміністративне право України / В. К. Колпаков, О. В. Кузьменко : підручник. – К. : Юрінком Інтер, 2003. – 544 с.
17. Колпаков В. Предмет адміністративного права: сучасний вимір / В. Колпаков // Юридична Україна. – 2008. – № 3. – С. 33–38.
18. Колпаков В. Предмет адміністративного права: оновлення парадигми / В. Колпаков, Т. Мацелик // Право України. – 2010. – № 8. – С. 110–115.

Надійшла до редколегії 04.10.13

В. Джарты, асп.
КНУ імені Тараса Шевченка, Київ

УПРАВЛЕНИЕ ОБЪЕКТАМИ ГОСУДАРСТВЕННОЙ СОБСТВЕННОСТИ: ВЗГЛЯД ЧЕРЕЗ ПРИЗМУ ПРЕДМЕТА АДМИНИСТРАТИВНОГО ПРАВА

В статье сделана попытка обосновать административно-правовую природу управления объектами государственной собственности. Проанализированы позиции отечественных авторов в вопросе правового регулирования управления объектами государственной собственности, установлено содержание категорий "управление" и "управление объектами государственной собственности", "предмет административного права" и определено в последнем место общественных отношений, возникающих в сфере управления объектами государственной собственности.

Ключевые слова: управление, управление объектами государственной собственности, публичное право, частное право, административное право, хозяйственное право, предмет административного права.

V. Dzharta, Postgraduate
Kyiv National Taras Shevchenko University, Kyiv

STATE PROPERTY OBJECTS' MANAGEMENT: A VIEW THROUGH THE PRISM OF THE ADMINISTRATIVE LAW SUBJECT

This paper is an attempt to justify the administrative and legal nature of state property. Analysis of the position of local authors in the legal regulation of the management of state property, found the content categories "control" and "state property", "the subject of administrative law" and certainly the last place of public relations for managing objects public property.

Key words : management, management of state property, public law, private law, administrative law, commercial law, administrative law subject.

